

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Kučery a soudkyň JUDr. Ireny Sekavové a Mgr. Kláry Hrobské ve věci

žalobce: **Ing. I. W.**, narozen [redacted]
bytem [redacted]
zastoupen advokátem JUDr. Vladimírem Kyselákem,
sídlem Pražská 140, 261 01 Příbram I

proti

žalované: **P. L.**, narozena [redacted]
bytem [redacted]
zastoupena advokátem Mgr. Vladimírem Holcem,
sídlem Jičínská 1346/6, 130 00 Praha 3

o zaplacení 3 427 700 Kč s příslušenstvím, o odvolání účastníků proti rozsudku Okresního soudu v Příbrami ze dne 19. 12. 2019, č. j. 15 C 14/2016 – 725, ve spojení s usnesením ze dne 2. 4. 2020, č. j. 15 C 14/2016 – 745,

takto:

- I. **Rozsudek soudu prvního stupně ve spojení s usnesením ze dne 2. 4. 2020, č. j. 15 C 14/2016 – 745, se ve výroku II., v části, o které dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, mění tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci 2 697 700 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 15. 12. 2016 do zaplacení do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- II. **Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně 581 048 Kč do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.**

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

- III. Žalovaná je povinna zaplatit České republice náhradu nákladů řízení 20 077 Kč do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet Okresního soudu v Příbrami.
- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení 251 602 Kč do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.
- V. Žalovaná je povinna zaplatit České republice náhradu nákladů odvolacího řízení 1 131 Kč do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet Krajského soudu v Praze.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Příbrami (dále jen „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 19. 12. 2019, č. j. 15 C 14/2016 – 725, ve spojení s usnesením ze dne 2. 4. 2020, č. j. 15 C 14/2016 – 745, stanovil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 730 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně od 15. 12. 2016 do zaplacení, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok I.). Výrokem II. zamítl žalobu v části, ve které se žalobce po žalované domáhal zaplacení částky 2 697 700 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 3 427 000 Kč od 4. 11. 2016 do 14. 12. 2016 a se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 2 697 700 Kč od 15. 12. 2016 do zaplacení. Výrokem III. stanovil žalobci povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 547 905,70 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalované. Výroky IV. a V. stanovil účastníkům povinnost zaplatit České republice, na účet soudu prvního stupně, náklady řízení; a to žalobci ve výši 29 620,87 Kč, žalované ve výši 10 532,13 Kč. Předmětem řízení byl nárok žalobce na vrácení peněžních prostředků, vynaložených jím na investice do komplexu nemovitostí na adrese [redacted], jejichž výlučným vlastníkem se stala žalovaná. Žalobce ze svých výlučných finančních prostředků zaplatil kupní cenu části předmětných nemovitostí a dále investoval do rozsáhlé rekonstrukce. Peněžní prostředky vynaložené v celkové výši žalované částky žalobce v žalobě specifikoval jako jednotlivé platby na konkrétní práce, respektive pořízení konkrétních věcí. V tomto rozsahu se domáhal jejich vrácení s tím, že účastníci žili v partnerském vztahu od roku 1996, předmětné nemovitosti byly zakoupeny v roce 2000, respektive část pozemků v roce 2005 a 2007. Účastníci v předmětných nemovitostech bydleli, žalobce zde měl provozovnu pro svou podnikatelskou činnost a žalovanou do 30. 6. 2016 zaměstnával. Společné soužití účastníků bylo po delších neshodách ukončeno ke dni 29. 12. 2015. Soud prvního stupně uzavřel, že právním důvodem investic žalobce bylo společné soužití účastníků, a to na základě vzájemné dohody. Zrušením tohoto společného soužití ke dni 29. 12. 2015 vznikl žalobci nárok na vydání bezdůvodného obohacení v podobě vložených investic do výlučného majetku žalované. Soud prvního stupně vyšel v tomto směru z úpravy účinné ke dni vzniku bezdůvodného obohacení, tedy zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku účinného od 1. 1. 2014 (dále jen „o. z.“), a to z ustanovení § 2991 a následujících o bezdůvodném obohacení. Žalobu shledal důvodnou do částky 430 000 Kč, která byla žalované žalobcem poskytnuta na zakoupení nemovitostí od správce konkursní podstaty JUDr. J. [redacted] Š. [redacted] a dále v rozsahu částky 300 000 Kč, představující zhodnocení nemovitostí v důsledku opravy střechy. Ve zbylém rozsahu neshledal žalobu důvodnou, když dle jeho závěru žalobce neprokával, že jím označené investice byly hrazeny z jeho výlučných prostředků za stavu, kdy i žalovaná měla k dispozici své výlučné finanční prostředky. I když soud prvního stupně vzal za prokázané, že rovněž žalobce měl k dispozici výlučné finanční prostředky a ze svědeckých výpovědí bylo prokázáno, že to byl právě žalobce, kdo jím finančně plnil za odvedenou práci, případně dodaný materiál. Soud prvního stupně neshledal důvodnou námitku promlčení, kterou žalovaná uplatnila s tím, že za stavu, kdy bezdůvodné obohacení vzniklo žalované ukončením společného soužití, tj. 29. 12. 2015 a žaloba byla podána 4. 11. 2016, tedy před uplynutím promlčecí doby, která v souladu s ustanovením § 638 odst. 1 o. z. činí 10 let.
2. Proti tomuto rozsudku podali včas odvolání oba účastníci. Žalobce podal odvolání proti zamítavému výroku II. a s nákladovým výrokům s tím, že nesouhlasil se závěrem soudu prvního stupně, pokud jde o úhradu jednotlivých kupních cen získaných nemovitostí v tom směru, že by

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

prokázal pouze půjčku získanou od Ing. B. [redacted] ve výši 430 000 Kč, kterou vrátil ze svých prostředků. Žalobce setrvává na tvrzení, že fakticky na koupi předmětných nemovitostí vynaložil ze svých prostředků za dobu od roku 2000 do roku 2007 celkem částku 1 057 000 Kč. Do opravy rekonstrukce nemovitostí investoval finanční prostředky až do konce roku 2012, neboť se s žalovanou dohodl na tom, že zde založí společné soužití, bydliště a žalobce zde bude rovněž podnikat v živnosti „truhlářství a tesařství“. Žalobce obstarával veškerý materiál na rekonstrukci, přičemž jen na rekonstrukci střechy vynaložil částku 1 000 000 Kč. Rozsah provedených investic z prostředků žalobce byl prokázán výsledkem svědků. Poukazoval na to, že měl k dispozici finanční prostředky, jak z půjček od České spořitelny, tak z daru od své matky. Ke zhodnocení nemovitosti došlo pouze v důsledku investic z výlučných prostředků žalobce, když dle závěrů znaleckého posudku činí zhodnocení nemovitosti 17 589 680 Kč, tedy částku výrazně přesahující žalobcem požadovaný rozsah. Navrhl, aby rozsudek soudu prvního stupně byl změněn a žalobě vyhověno v celém rozsahu.

3. Žalovaná podala odvolání proti vyhovujícímu výroku I., když zpochybňovala závěr soudu prvního stupně, pokud vzal za prokázané tvrzení, že žalobce uhradil kupní cenu ve výši 430 000 Kč z výlučných prostředků. V odvolání se podrobně zabývala způsobem úhrady kupní ceny ve výši 480 000 Kč a z tohoto hlediska hodnotila i výpověď svědka Ing. B. [redacted]. Poukazovala na to, že proti žalobci bylo ke dni 13. 9. 2016 vedeno [redacted] exekučních řízení s tím, že žalobce měl na svou osobu vedeny exekuce po celou dobu trvání partnerského soužití. I když měl žalobce k dispozici finanční prostředky z dědického řízení, pouhá časová souvislost s investicí do střechy nemůže postačit k závěru o tom, jak s finančními prostředky žalobce naložil. I s ohledem na probíhající exekuční řízení je mohl použít na splátky svých dluhů, případně nákup materiálu. Nesouhlasila ani se závěrem, pokud jde o ukončení partnerského soužití a setrvala na svém tvrzení, že již od roku 2006 s žalobcem nežila, i když ten v její nemovitosti provozoval truhlářskou dílnu. Žalobce byl během pracovního týdne v truhlárně v nemovitosti žalované, volný čas o víkendu však trávil mimo tuto nemovitost. Navrhla, aby rozsudek soudu prvního stupně ve vyhovujícím výroku I. byl změněn a žaloba byla zamítnuta v plném rozsahu.
4. Krajský soud v Praze, jako soud odvolací, přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení, které mu předcházelo podle § 212 a § 212a odst. 1, 5 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) a dospěl k závěru, že odvolání žalobce je důvodné.
5. Odvolací soud rozhodl o odvolání účastníků rozsudkem (v pořadí prvním) ze dne 30. 3. 2021, č. j. 23 Co 302, 303/2020 - 868. Ztotožnil se s právním posouzením věci, tak jak bylo provedeno soudem prvního stupně, tedy že nárok žalobce je nárokem na vydání bezdůvodného obohacení ve smyslu ustanovení § 2991 a následujících o. z., kdy na straně žalované se jedná o bezdůvodné obohacení vzniklé plněním z právního důvodu, který odpadl. Ve shodě se soudem prvního stupně posoudil okamžik vzniku bezdůvodného obohacení, tedy data, kdy došlo k definitivnímu ukončení vztahu a soužití účastníků, a to ke dni 29. 12. 2015, kdy žalovaná žalobci vystěhovala věci a vyměnila zámek u nemovitosti. Tato skutečnost je dle odvolacího soudu ve shodě se závěrem soudu prvního stupně prokázána svědeckými výpověďmi i lékařskou zprávou, ze které lze uzavřít, že účastníci žili společně v partnerském soužití až k tomuto datu, žalobce v nemovitosti provozoval truhlářskou dílnu a žalovaná byla u něj do roku 2016 (byť i jen formálně) zaměstnána. Ve shodě se soudem prvního stupně odvolací soud uzavřel, že nárok žalobce na vydání bezdůvodného obohacení není v desetileté promlčecí lhůtě v souladu s ustanovením § 638 odst. 1 o. z. promlčen. Při určení rozsahu a výše bezdůvodného obohacení vycházel odvolací soud ze závěrů konstantní judikatury Nejvyššího soudu ČR, kdy rozsah bezdůvodného obohacení nabytého vynaložením investice na cizí věc bez právního důvodu je zásadně určen mírou zhodnocení nemovitosti. Není tedy rozhodující, jakou hodnotu pozbyl ochuzený, ale o kolik se zvýšil majetek obohaceného. Odvolací soud vycházel ze závěru doplnku znaleckého posudku znaleckého ústavu profi-TEN, a. s., vyhotoveného v odvolacím řízení, ze kterého bylo zjištěno, že věcná hodnota staveb ve stavu před rekonstrukcí byla celkem 9 617 785 Kč, po rekonstrukci, včetně zahradní vedlejší stavby se

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

zemními úpravami a altánů a pekárny činí 17 935 745 Kč. Výše zhodnocení předmětných nemovitostí činí tedy dle závěru odvolacího soudu 8 318 000 Kč. Při závěru o rozsahu bezdůvodného obohacení žalované vyšel odvolací soud ze závěru, že oba účastníci se na zhodnocení předmětných nemovitostí podíleli rovným dílem, když vycházel z úmyslu účastníků řízení společně žít a nemovitosti využívat k bydlení, případně k podnikání žalobce. Shodný podíl účastníků na provedených investicích dovodil i ze závěru, že v řízení nebylo prokázáno uzavření případné dohody účastníků o rozsahu investic či provádění jednotlivých prací každého z nich do nemovitostí. S ohledem na takový závěr odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v zamítavém výroku II. změnil tak, že žalované stanovil povinnost zaplatit žalobci částku 2 697 700 Kč s úrokem z prodlení z této částky od 15. 12. 2016 do zaplacení a ve zbylé části tohoto výroku, to, jen pokud byly zamítnuty úroky z prodlení z částky 3 427 700 Kč od 4. 11. 2016 do 14. 12. 2016 a ve vyhovujícím výroku I jako správný potvrdil. Žalované dále uložil povinnost nahradit žalobci k rukám jeho právního zástupce náklady řízení před soudem prvního stupně ve výši 581 048 Kč, odvolacím řízení ve výši 125 603,92 Kč. Žalované dále uložil povinnost zaplatit ten náklady řízení státu, a to ve výši 20 077 Kč vzniklé v řízení před soudem prvního stupně, ve výši 1 131 Kč vzniklé v odvolacím řízení.

6. Rozsudek odvolacího soudu byl rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 19. 10. 2021, č. j. 28 Cdo 1792/2021 – 923, částečně zrušen, a to v části výroku II., již byl ve výroku II. změněn rozsudek soudu prvního stupně, a dále v nákladových výrocích III. až VI. Dovolání žalované proti výroku I. a části výroku II., jimiž byl rozsudek soudu prvního stupně potvrzen, bylo odmítnuto. Nejvyšší soud ČR (dále jen „dovolací soud“) vytkl soudům obou stupňů nesprávné právní posouzení věci, když v souladu s ustanovením § 3028 o. z., mělo být postupováno v daném případě podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2013, neboť podle této právní úpravy je nutno posoudit i závazkové vztahy vzniklé před 1. 1. 2014. Tak tomu bylo v daném případě, kdy soudy obou stupňů vyšly ze skutkového zjištění, že právní důvod, v jehož důsledku měl žalobce poskytnout tvrzené investice do nemovitosti ve výlučném vlastnictví žalované, tedy navázání družského poměru a společné soužití účastníků, vznikl právě za účinnosti předchozí právní úpravy. Dovolací soud však poukázal na skutečnost, že judikatura vztahující se k právnímu institutu bezdůvodného obohacení je se zřetelem k obdobnému znění ustanovení § 451 a následujících zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, účinného do 31. 12. 2013, (dále jen „obč. zák.“) a ustanovení § 2991 a následujících o. z. (účinného od 1. 1. 2014) použitelná v poměrech obou právních úprav. Zdůraznil, že v případě bezdůvodného obohacení je bezdůvodně obohacený povinen bezdůvodně ochuzenému vydat vše, oč se v důsledku plnění jiného buď, zvýšila jeho majetková aktiva, nebo nesnížila majetková pasíva, popřípadě nezmenšil majetkový stav, ač by se tak za běžných okolností stalo. V případě pořízení či zhodnocení nemovitosti se pak plnění jiného v poměrech bezdůvodného obohacení projeví přijetím (zaplacením) kupní ceny nemovitosti nabyté do jeho výlučného vlastnictví nebo navýšením hodnoty nemovitosti zjištěným jako rozdíl mezi její obvyklou cenou před vynaložením investovaných prostředků bezdůvodně ochuzeným a obvyklou cenou po provedené investici. V tomto směru neshledal chybný postup soudu prvního stupně, pokud v souladu se shora uvedenou ustálenou praxí vycházel ze závěrů znaleckého posudku, jehož předmětem bylo stanovení zhodnocení nemovitosti, kdy doplněk původního znaleckého posudku vyhotoveného v řízení před soudem prvního stupně v odvolacím řízení nařídil. Odvolacímu soudu vytkl chybný postup v rozporu s příslušnými ustanoveními občanského soudního řádu. Odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně částečně změnil, ačkoliv ve skutečnosti dospěl k jinému skutkovému zjištění (o rozsahu investic žalobcem vynaložených na nemovitost žalované), a to bez opakování dokazování, a tím zatížil řízení vadou, která může mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Chybně odvolací soud rovněž založil zhodnocení předmětných nemovitostí ve výlučném vlastnictví žalované přičiněním žalobce na konstrukci rovnodílného podílu žalobce a žalované na takovém zhodnocení, kdy vycházel z úmyslu účastníků řízení společně žít a nemovitosti využívat k bydlení, případně k podnikání žalobce, aniž by takový závěr měl oporu v provedeném dokazování.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

Takový způsob vypořádání vztahu z bezdůvodného obohacení mezi účastníky je v rozporu se závěry ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu.

7. Po rozhodnutí dovolacího soudu zůstal tedy předmětem nárok žalobce v rozsahu 2 697 700 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 15. 12. 2016, když ve zbylém rozsahu nabyt rozsudek soudu prvního stupně ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu (v pořadí prvním) právní moci. Odvolací soud doplnil řízení listinnými důkazy, a to fakturami, výdajovými a příjmovými doklady v rozsahu vložených finančních prostředků ze strany žalobce do rekonstrukce a pořízení komplexu nemovitostí žalované za období let 2006 - 2015. Výpisy z účtů žalobce pak bylo prokázáno výše disponibilních finančních prostředků žalobce. Odvolací soud neshledal důvodnou námitku žalované, že shora uvedené listinné důkazy jsou nepřípustným důkazním prostředkem ve smyslu ustanovení § 205a o. s. ř. Všechny listinné důkazy byly žalobcem navrženy v průběhu řízení před soudem prvního stupně, a to podáním došlým soudu prvního stupně dne 10. 5. 2017 (č. l. 73 - 98 spisu), avšak soudem prvního stupně nebyly k důkazu provedeny.
8. Odvolací soud se neztotožnil s právním posouzení věci soudem prvního stupně, pokud vycházel z právní úpravy účinné od 1. 1. 2014. Tak, jak již uzavřel dovolací soud, v daném případě bylo namíste postupovat dle příslušné právní úpravy účinné do 31. 12. 2013, a to v souladu s ustanovením § 3028 o. z., když předmětem řízení je nárok žalobce na bezdůvodné obohacení, které vzniklo plněním z právního důvodu, který odpadl. Žalobce investoval do nemovitosti, která je ve vlastnictví žalované, a to v době, kdy trvalo jejich partnerské soužití v podobě, že mohl důvodně předpokládat, že prostředky investuje na zajištění jejich společného bydlení a na základě vzájemné dohody i do svého podnikání. Za tohoto stavu bezdůvodné obohacení žalované vzniklo až odpadnutím právního důvodu, tedy ukončením takového soužití, ke kterému došlo 29. 12. 2015.
9. Podle ustanovení § 451 obč. zák., kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat. Bezdůvodným obohacením je majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního důvodu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů.
10. Podle ustanovení § 458 odst. 1 obč. zák., musí být vydáno vše, co bylo nabyto bezdůvodným obohacením. Není-li to dobře možné, zejména proto, že obohacení záleželo ve výkonech, musí být poskytnuta peněžitá náhrada.
11. Mezi účastníky nebyla uzavřena žádná dohoda o rozsahu investic. Odvolací soud se však neztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že žalobce jím tvrzený rozsah investic do nemovitosti neprokázal. Z listinných důkazů, kterými bylo dokazování v odvolacím řízení doplněno, je zcela jednoznačné, že žalobce vložil v jím tvrzené výši finanční prostředky do nemovitosti žalované, prokázal, že finanční prostředky minimálně ve výši 4 000 000 Kč (tedy výši přesahující jím tvrzenou výši investic) měl v průběhu let, kdy k rekonstrukci a pořízení nemovitosti došlo, k dispozici. Z faktur předložených žalobcem je zřejmé, že nákup materiálu i provedené práce svým jménem hradil. Tento skutkový závěr je podpořen i soudem prvního stupně uzavřeným zjištěním, že i svědci tuto skutečnost potvrzovali, tedy, že jim byly finanční prostředky vypláceny právě žalobcem. Námitky žalované, která poukazovala na skutečnost, že disponibilní finanční prostředky mohl žalobce použít na úhradu exekucí, považuje odvolací soud za spekulativní a účelové, když byly uvedeny pouze v obecné rovině. V tomto směru tedy odvolací soud uzavřel, že žalobce prokázal jím tvrzený rozsah investic do výlučného majetku žalované. Pokud bylo znalcem stanoveno zhodnocení nemovitosti žalované v rozsahu přesahujícím 8 000 000 Kč, je nepochybné, že žalobce se na takovém zhodnocení podílel rozsahem vyšším, než činí jím vynaložené investice. V tomto směru je však soud vázán žalobním návrhem, pokud jde o výši nároku. Za tohoto stavu tedy odvolací soud shledal žalobu důvodnou i v zbylé části nároku žalobce.
12. Ze všech shora uvedených důvodů proto odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v souladu s ustanovením § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. v části výroku II., o které dosud nebylo pravomocně rozhodnuto (pravomocně bylo v tomto výroku již rozhodnuto o zákonném úroku z prodlení

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

z původně žalované částky za dobu od 4. 11. 2016 do 14. 12. 2016) změnil tak, že žalobě i v tomto rozsahu vyhověl.

13. Vzhledem k tomu, že byl rozsudek soudu prvního stupně částečně změněn, rozhodl odvolací soud znovu o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně v souladu s ustanovením § 224 odst. 1, 2 o. s. ř. V řízení před soudem prvního stupně bylo v plném rozsahu úspěšný žalobce a má tedy právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalobci vznikly v řízení před soudem prvního stupně náklady na zaplaceném soudním poplatku ve výši 171 385 Kč, složené záloze na znalecký posudek ve výši 10 000 Kč, 15 úkonů právní služby po 22 020 Kč, 15 režijních paušálů po 300 Kč a 21 % DPH, v celkové výši 581 048 Kč.
14. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle ustanovení § 224 odst. 1, § 142 odst. 1 o. s. ř. V odvolacím řízení byl v plném rozsahu úspěšný žalobce, kterému vznikly náklady na složené záloze na doplněk znaleckého posudku ve výši 2 000 Kč, odměna za čtyři úkony právní služby po 22 020 Kč (písemné odvolání, písemné vyjádření k odvolání žalované a účast právního zástupce žalobce u dvou jednání odvolacího soudu, z předmětu řízení 3 427 700 Kč), jeden úkon právní služby ve výši poloviční ceny, to je 11 010 Kč (účast právního zástupce u jednání, při kterém byl pouze vyhlášen rozsudek), pět režijních paušálů po 300 Kč, cestovné právního zástupce žalobce ke dvěma jednáním odvolacího soudu po 781 Kč, dva úkony právní služby v souvislosti s dovoláním žalované (příprava a převzetí právního zastoupení, písemné vyjádření k dovolání) po 22 020 Kč, dva režijní paušály po 300 Kč, tři úkony právní služby po 19 100 Kč (účast právního zástupce žalobce u dvou jednání odvolacího soudu po rozhodnutí odvolacím soudem a písemné vyjádření k výzvě odvolacího soudu) z předmětu řízení ve výši 2 697 700 Kč, tři režijní paušály po 300 Kč, náhrada cestovného právního zástupce žalobce ke dvěma jednáním odvolacího soudu pro 781 Kč a 21 % DPH v celkové výši 43 047 Kč. Celkem tedy náklady odvolacího řízení činí 251 602 Kč.
15. V řízení před soudy obou stupňů vznikly náklady řízení České republiky, a to v řízení před soudem prvního stupně za vyplacené svědecké a tlumočné v souvislosti se svědeckými výsledkem a náklady znaleckého, které nebyly vyplaceny z účastníky složených záloh. Svědecké bylo přiznáno a vyplaceno ve výši 8 334 Kč, tlumočné ve výši 1 575 Kč. Znalečné, které bylo celkově přiznáno ve výši 40 244 Kč, bylo z rozpočtových prostředků hrazeno ve výši 30 244 Kč. Celková výše nákladů řízení státu před soudem prvního stupně činí 40 153 Kč. S ohledem na žalované přiznané osvobození od soudních poplatků v rozsahu jedné poloviny, byla žalované v souladu s ustanovením § 148 odst. 1 o. s. ř. stanovena povinnost k zaplacení jedné poloviny shora uvedených nákladů řízení, tedy částky 20 077 Kč. V odvolacím řízení vznikly České republice náklady na znalečném v souvislosti s doplňkem znaleckého posudku, když z rozpočtových prostředků bylo znalečné hrazeno ve výši 2 262 Kč. Žalované byla proto stanovena povinnost k zaplacení takto vzniklých nákladů v rozsahu jedné poloviny, tj. částky 4 131 Kč.
16. Lhůta k plnění nákladů řízení (ve vztahu mezi účastníky i nákladů řízení státu) byla žalované s ohledem na jejich výši stanovena v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 věta za středníkem v délce 60 dnů, tedy delší, než je zákonná třídní lhůta. Místo plnění náhrady nákladů řízení žalobce bylo stanoveno v souladu s ustanovením § 149 odst. 1 o. s. ř. k rukám jeho právního zástupce, který je advokátem, místo k plnění náhrady nákladů řízení státu v souladu s ustanovením § 148 odst. 1 na účet soudu prvního stupně, respektive odvolacího soudu, pokud jde o náklady odvolacího řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Okresního soudu v Příbrami za podmínek uvedených v ustanovení § 237 o. s. ř.

Praha 1. listopadu 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

JUDr. Tomáš Kučera, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková